

věci bylo odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství již s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. vyhověti a nebylo dále překážky, aby nejvyšší soud jako soud zrušovací ihned nerozhodl podle § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. ve věci samé.

Čís. 5244.

Porušení práva zaručeného obžalovanému ustanovením § 314, odst. 2 tr. ř., že po skončení průvodního řízení může ústně přednésti svoji obhajobu, není ohroženo sankcí zmatečnosti a proto není zmatkem podle § 384, čís. 5 tr. ř.

Za zločin vraždy podle § 278 tr. z. nelze uložit vedlejší trest ztráty volebního práva do obcí.

(Rozh. ze dne 11. března 1935, Zm IV 665/34.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti P. L. a spol., obžalovaným ze zločinu vraždy a j., zmateční stížnosti obžalovaných částečně odmítl, částečně zamítl, z úřední povinnosti však z důvodu zmatku podle § 385, čís. 2 tr. ř. zrušil rozsudek porotního soudu ve výroku o ztrátě volebního práva do obcí a tento vedlejší trest pomínil.

Z d ů v o d ů :

Důvod zmatku podle § 384, čís. 5 tr. ř. byl uplatňován námitkou, že obžalovaní po skončeném průvodním řízení neměli možnost pronést svoji obhajobu, neboť prý ani jim nebyla položena otázka, zda se chtějí ujati slova na svoji obhajobu, či nikoliv. Touto námitkou nebyl však prokázán shora uvedený důvod zmatku; neboť tento důvod zmatku vyskytuje se pouze, dopustil-li se soud takové nepravidelnosti, nebo opomenutí, které jsou zákonem zakázány pod následkem zmatečnosti. Ani zmateční stížnost netvrdí, že by tu byl porušen takový zákaz, ani to nelze ze spisů zjistiti. Především ani v § 314 tr. ř. ani v § 12 por. nov. není uvedena sankce zmatečnosti. Jinak z obsahu zápisu o hlavním líčení plyne, že strany prohlásily, že nežadají doplnění průvodního řízení a že obžalovaní po obhajovací řeči svého obhájce neučinili dalších přednesů, což znamená, že se toho vzdali.

Nejvyšší soud, přezkoumávaje tuto trestní věc, se přesvědčil, že rozsudek prvního soudu je dotčen zmatkem podle § 385, čís. 2 tr. ř., pokud byl obžalovaným uložen trest ztráty volebního práva do obcí. Tento vedlejší trest byl v tomto případě podle zákona nepřipustný. Podle bodu 4 § 3 zák. z 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. ve znění zákonů čís. 163/1920 a 253/1922 Sb. z. a n. může býti ztráta práva volebního do obcí vyslovena pouze tam, kde podle platných ustanovení nastává ztráta tohoto práva. Podle trestního práva na Slovensku a Podkarp. Rusi platného (§ 56 tr. z.) nastávala tato ztráta v případě odsouzení ku ztrátě práv politických, která však mohla býti vyslovena pouze v případech, v nichž zákon výslovně tak stanoví. Zákonem čís. 75/1919 nebyla mož-

nost odsouzení ku ztrátě práva volebního ve srovnání s dosavadním právním stavem rozšířena, nýbrž byla obmezena, a to potud, že může býti vyslovena tam, kde jde o dřívější trestní ustanovení, pouze v případech, ve kterých byl přípustný trest ztráty politických práv, avšak s tím dalším obmezením, že podmínkou ztráty práva volebního do obcí je, že trestný čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. V případech však, ve kterých podle platných předpisů nebylo přípustno vysloviti ztrátu práv politických, nemůže býti vyslovena ztráta práva volebního do obcí, ani když čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

Poněvadž však podle ustanovení XVIII. hlavy trestního zákona v případě zločinu vraždy podle § 278 tr. z. nebyl ustanoven vedlejší trest ztráty práv politických, není přípustný trest ztráty práva volebního do obcí. Výrokem prvního soudu o ztrátě práva volebního do obcí byl proto porušen zákon a zaviněn zmatek podle bodu 2 § 385 tr. ř. Nejvyšší soud musel dbáti tohoto zmatku z úřední povinnosti podle posledního odstavce cit. §, poněvadž zmatek byl v neprospěch obžalovaných. Proto podle 1. odst. § 33 por. nov. zrušil onen výrok a pominul tento vedlejší trest.

Čís. 5245.

Slova »ač se tak státi mohlo« v § 40 zákona čís. 6/1863 ř. z. vztahují se i na případ nepokračování v zahájeném řízení.

Promlčení podle § 40 zákona o tisku není omezeno na úkony vyhledávací a vyšetřovací, které předcházejí dání obviněného v obžalovanost, nebo které předcházejí hlavnímu přelíčení.

Promlčení může býti dokonáno i nečinností zaviněnou jen soudem.

(Rozh. ze dne 13. března 1935, Zm II 420/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé žalobkyně do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 15. září 1934, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby podané naň pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 5, 7, 487, 488 a 491 tr. z., pokud se týče pro přečin podle § 6 zák. ze dne 30. května 1924 čís. 124 sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost soukromé žalobkyně napadá rozsudek nalézacího soudu ze zmatečných důvodů čís. 5 a 9 b) § 281 tr. ř. Neprávem.

Podle § 40 tisk. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. z. z r. 1863, je vyloučeno další stíhání trestného činu spáchaného tiskem, prošlo-li od toho času, kdy spis byl vydán, šest měsíců a nebylo-li po tu dobu zavedeno stíhání soudem trestním proti žádnému z vinníků, ač se tak státi mohlo, anebo, nebylo-li v zahájeném řízení po takovou dobu pokračováno. V souzeném případě nejde o promlčení způsobené tím, že trestní řízení nebylo včas zahájeno, nýbrž o promlčení, zaviněné nepo-